

hvorfra Stationerne skulle bringe os Efterretning om den sig nærmende Fjende, forlanger et meget talrigt Antal Ingeniører, der ere fortrolige saavel med Telegraf- som med Signaltjenesten. Det vilde derfor være en stor Ulempe at skulle nøjes med Mindre, end hvad Lovforslaget har forlangt. — Til § 7 er der dernæst stillet Ændringsforslag under Nr. 15 og 16. Jeg har allerede ved 1ste Behandling hørt Leilighed til at fremhæve, at det vilde være en i høieste Grad trykkende og generende Bestemmelse, om Garnisonsstederne skulde fastsættes nærmere ved Lov, thi det vilde træde hindrende veien for mange Bestemmelser, som Krigsministeriet skal træffe, og det vilde være ligefrem til Skade for Garnisonerne. Jeg kan ikke ret fatte Nytten af en saadan Lov, saa meget mindre, som den heller ikke er synderlig til Fordel for Garnisonsstederne. At man naturligvis vil gjøre Alt, hvad der kan tænkes, for de Garnisonssteder, som sørge godt for deres Garnisoner, er en Selvfølge, og de, der have bragt Offre, have kun derved desto mere sikket sig at beholde deres Garnisoner. Derimod er der steds enkelte Byer, der vise sig mindre imødekommende mod Garnisonerne, og slaas nu Garnisonsstederne fast ved Lov, kan man være overbevist om, at det vil være aldeles umuligt at opnaa nogen som helst Imødekommen fra deres Side. Den Frygt, der fra en enkelt Side er bleven udtalt for, at det, naar Garnisonsstederne ikke ere fastsatte ved Lov, da vil være let for Krigsministeren at fremkalde den Koncentration, hvorpaa hele hans Forsvarsplan er baseret, er aldeles ugrundet; thi er det Tidspunkt kommet, hvor man maa koncentrere Hæren, vil selv en Lov, der slaar Garnisonsstederne fast, aldeles ikke genere; man koncentrerer da Hæren, naar det forekommer at være nødvendigt, og hindres i saa Tilfælde ikke af nogen Lov. Alt, hvad der forresten er anført i denne Anledning om Forsvarsplanen, skal jeg ikke gaa nærmere ind paa, saameget mindre som disse Udtalelser allerede ere blevene tilbagedviste.

Scharling: Det erkjendes fra alle Sider af Udvalget, at der maa tillægges det finantzielle Hensyn betydelig Vægt i den foreliggende Sag; men den Vægt og Betydning, som tillægges det fra de forskjellige Sider i Udvalget, er jo noget forskjellig, og der fremkom navnlig fra det ærede Medlem for Rigsbenaamts Aamts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) før nogle Udtalelser herom, som foranledigede mig til at begjære Ordet, idet jeg ikke kan se rettere, end at de Betragtninger, han vil gjøre gjældende i saa Henseende, trænge til en ikke saa ringe Berigtigelse. Det er ganske vist saa, at de finantzielle Hensyn opstille en Grændse, som der maa tages Hensyn til; men jeg kan i saa Henseende ganske tiltræde, hvad der er udtalt i Betænkningen af det Mindretal, der repræsenterer den Side af Salen, hvortil jeg hører,

at det dog i Diebliffet maa anses ikke som Hovedsagen at opnaa Besparelse, men derimod at komme til en bedre Anvendelse af de Midler, der kunne anses for disponible til vort Forsvarsvæsen og til i det Hele at raade Bod paa de Mangler, som den nuværende Hærorrdning lider af. Det ærede Medlem for Rigsbenaamts Aamts 5te Valgkreds gjorde gjældende som sit Hovedstandpunkt, at man burde blive staaende i det Væsentlige ved den Udgift, man i Diebliffet havde til Hærvæsenet, men da man tillige maatte have for Øie, at Udgiften næsten stadig blev noget større end paaregnet og efterhaanden forøgedes, burde man gaa ned under det, som man i Diebliffet giver. Jeg veed nu meget vel, at det ærede Medlem gjør gjældende, at der bør lægges mere Vægt end hidtil paa Sværnet, og at der derfor skulde kunne indvindes noget af det, der hidtil er udgivet til Hærvæsenet for at kunne udvilde et kraftigere Sørvar; men i den afgivne Betænkning over Sværnsloven udtaler det Mindretal, hvorfor det ærede Medlem er Ordfører, at man, selv ved de Indrømmelser, der gjøres ligeoverfor Sværnsloven, dog vilde komme til en samlet Besparelse af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. baade for Hær og Flaade. Jeg skal her ikke indlade mig paa Hensynet til Sværnet og de Krav, det vil stille; jeg skal indskrænke mine Betragtninger til den foreliggende Sag, Hærvæsenet. Jeg forstaar da ikke ret, at man kan stille sig paa det Standpunkt, at den Udgift, vi i Diebliffet have, bør være Normen for, hvad der overhovedet skal udgives, naar det dog erkjendes, at det Forsvarsvæsen, vi i Diebliffet have med denne Udgift ikke er fyldestgjørende, og det dog vistnok ogsaa fra de fleste Sider erkjendes, i alt Fald fra sagkyndig Side, at der neppe vil kunne naaes til at raade Bod paa de nærværende Mangler, dersom man skal holde sig netop til den i Diebliffet bestemte Udgift. Det forekommer mig imidlertid ogsaa, at det naturlige Standpunkt, naar Talen er om en Revision af Hærløven af 1867, er det, at den nuværende Befolkning maa kunne paatage sig en lignende finantziel Byrde som den, Befolkningen paatog sig ved Vedtagelsen af Hærløven af 1867; men dette vil da selvfølgelig ikke absolut sige netop den samme Udgift, man dengang kom til; thi Forholdene have forandret sig siden da. Det erkjendes jo overalt, at et Lands Forsvarsvæsen og de dermed forbundne Udgifter maa staa i et bestemt Forhold til Befolkningens Størrelse, og det er da klart, at, dersom man vilde fastholde den Udgift, som man dengang havde fastslaaet for en Befolkning af Lad os sige 2 Millioner, indtil man kom op til en Befolkning af 4 Millioner, vilde det være aldeles urimeligt; men det Samme bliver ligesaalidt rimeligt, fordi Forholdene forandre sig i et mindre Forhold. Det erkjendes jo overalt, at, efterhaanden som Befolkningen voger, kan og maa der stilles noget større Fordringer til Forsvarsvæsenets Udvikling, og vi have fornødig